

Vem gör integration?

I går ringde Muhammed, vi pratade länge – hela tiden på svenska. Han kom från Syrien via ett annat flyktingboende till Bokenäs strax före Lucia förra året. Vi blev vänner på morgonen den 13 december.

Det var jag som ansvarade för att ta emot barnen i klass 3 på Bokenäs skola, när de kom för att lussa på asylboendet klockan 9 på morgonen. En utmaning. För de som fått uppehållstillstånd var redan iväg på SFI-undervisning. Men de andra, som ofta blev sittande sent på kvällarna framför datorn eller umgicks med varann, de syntes sällan i uppehållsrummen före lunch.

Hassan hade jag jagat upp med mobilen, så han öppnade för mig. Och pigg och vaken stod också Muhammed där. Tillsammans fixade vi fikabordet och fick upp ytterligare ett antal yrvakna – för "barnen kommer!"

Det blev väldigt lyckat. Lussetåget gick flera varv och sjöng och sjöng, och för varje gång hade allt fler vaknat. Och nästan alla barn läste en vers – om Lucia, om ljus och om tomtar på detta märkliga språk som väldigt få förstod. Efteråt åt vi pepparkakor, drack kaffe och julmust tillsammans – de boende, barn, föräldrar, lärare och vi aktiva inom gruppen grannar runt Bokenäs flyktingförläggning. Det blev alldeles fullt av folk i tv-rummet.

Muhammed bor i egen lägenhet nu. Läser målmedvetet svenska. Vi firade nationaldagen tillsammans; flera från "asylgruppen" och fyra andra från Flyktingboendet som också har egna lägenheter i samma bostadsområde. Det kändes fullkomligt självklart, för som Muhammed säger, man måste fira att man får bo i en demokrati! Ja, vi är många Bokenäsbor som fortsatt umgås med våra nya vänner från "campen" som vi kallar den nu nedlagda förläggningen.

Och jag tänker på det där, hur nära vi kom varann och hur

glada vi blir så snart vi ses, när jag läser det [Arghavan skriver](#):

Vi kom till Grästorp där det fanns fem andra familjer som liksom vi hade varit tvungna att fly. Det kändes som om hela staden välkomnade oss, varje gång man möttes på gatan hälsade man artigt på varandra.

Om fördelen med att komma till ett litet ställe. Men också där människor vågar ta sig över tröskeln till flyktingförläggningen, känner sig delaktiga och visar det. Bara för att prata; Hur mår du? Jag mår bra. Visa att det finns nya sammanhang. På Bokenäs undervisade några även i svenska, till slut två gånger i veckan i en fortsättningsgrupp och en nybörjargrupp. Vi andra bara dök upp, ibland med en termos kaffe, en korg med äpplen, en påse med mangold ur trädgården... och vid alla gemensamma fester och tillställningar i vår vackra röda bygdegård. Dans, kalas, loppis, auktion, ja till och med syriskt bröllop har hållits där.

Nu kan inte alla bo kvar i en by på landet, även om det går en buss i timman. Livet och människorna i storstaden lockar dessa unga människor, som ofta flydde mitt i sina universitetsstudier eller under sina första yrkesverksamma år. Men det där att känna sig välkommen, att komma på födelsedagskalas i en svensk familj, göra vanliga saker tillsammans med sina nya vänner – det är en integration som inget Migrationsverk eller kommunanställda kan stå till tjänst med. Det måste vi medmänniskor och medborgare "göra". På samma sätt som du själv skulle velat bli mottagen, om det var du som drabbats av en liknande katastrof i livet.

Maria Wallin

Läs hela Arghavans berättelse och andras på inteenframling.se
Läs också [Varför vill M ha ett större SD?](#)